

I. Zásadu in dubio pro reo je možno aplikovat jen v situaci, kdy již soud učiní úplná skutková zjištění podle [§ 2 odst. 5 tr. ř.](#) a hodnotí všechny provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech tak, jak vyžaduje ustanovení [§ 2 odst. 6 tr. ř.](#) Teprve po vyčerpání všech těchto možností při přetrvávající existenci pochybností je nutno vycházet z již citované zásady "v pochybnostech ve prospěch".

II. Nelze přijmout závěr, že pokud zkušený střelec, který ze vzdálenosti asi jednoho metru pistolí ráže 9 mm míří na klečícího či dřepícího poškozeného s již prostřeleným břichem, je schopen zasáhnout jej záměrně tak, aby výstřelem do malého prostoru, v němž jsou směstnány všechny životně důležité orgány, způsobil jenom takové poranění, které by jednoznačně poškozeného neohrožovalo na životě a vedlo pouze ke vzniku jeho těžké újmy na zdraví.

III.K otázkám nutné obrany podle [§ 13 tr. zákona.](#)

Z odůvodnění:

Krajský státní zástupce v O. podal obžalobu na obviněného J. Š., jemuž kladl za vinu, že dne 14. 10. 1997 kolem 01.50 hod. v O., v prostorách nonstop baru B. po předchozí slovní rozepři s některými silně podnapilými hosty baru, sám také ve značně podnapilém stavu, zcela nepřiměřeně reagoval na následně vzniklý konflikt tak, že vytáhl z podpažního pouzdra vlastní, tehdy nelegálně drženou střelbyschopnou samonabíjecí pistolí zn. ČZ vzor 83 ráže 9 mm, ze které v úmyslu usmrtit nejprve jedenkrát vystřelil proti P. Č., jemuž způsobil průstřel břišní a bederní krajiny vlevo bez průniku střelného kanálu do dutiny břišní, kterážto zranění si vyžádalo hospitalizaci jmenovaného od 14. 10. do 21. 10. 1997 i jeho celkem třítydenní léčení, poté bezprostředně dvakrát vystřelil na k němu bokem natočeného V. R., tak, že první střela zasáhla jeho pravou ruku v místě dlaně, prostřelila ji a prostřelila i stěnu břišní a druhá střela zasáhla jmenovaného již v pokleku ze vzdálenosti cca 1 m směrem mírně shora dolů a způsobila mu průstřel pravé paže i průstřel hrudníku se střelným kanálem zasahujícím obě plíce i srdce, přičemž v důsledku střelného poranění srdce V. R. na místě zemřel, načež vzápětí dvakrát vystřelil i proti J. Š., jehož prvním výstřelem nezasáhl, při druhé ráně mu však ústí pistole přiložil k hrudníku a způsobil mu průstřel hrudníku se vstřelem lokalizovaným zevně od pravé lopatky, v důsledku čehož byl J. Š. do 24. 10. 1997 hospitalizován a celkem šest týdnů léčen, přičemž toliko shodou okolností nedošlo k jeho usmrcení a usmrcení P. Č. Toto jednání bylo právně kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle [§ 219 odst. 1, odst. 2 písm. a\) tr. zák.](#) dílem dokonany a dílem nedokonany podle [§ 8 odst. 1 tr. zák.](#) a [§ 219 odst. 1, odst. 2 písm. a\) tr. zák.](#)

Krajský soud v O. rozhodl rozsudkem ze dne 21. 4. 1999 sp. zn. 35 T 3/98 tak, že obviněného J. Š. uznal vinným, že dne 14. 10. 1997 kolem 01.50 hod. v O., v prostorách nonstop baru B. v podnapilém stavu po předchozím konfliktu s opilými hosty v baru a poté, co v sebeobraně v obavě, že se na něj poškození vrhnou a fyzicky jej napadnou, přičemž mu odejmou pistolí a zneužijí ji proti němu, ze samonabíjecí pistole zn. ČZ, vzor 83, ráže 9 mm vystřelil nejprve na P. Č., kterému způsobil průstřel dutiny břišní a bederní krajiny vlevo, kterážto zranění si vyžádalo třítydenní léčení, a pak na V. R., kdy střela prošla pravou rukou poškozeného v místě dlaně a též stěnou břišní bez průniku střelného kanálu do dutiny břišní, kterážto zranění život poškozeného neohrožovalo, znovu a již zcela bezdůvodně a s vědomím, že jej může usmrtit, což mu nevadilo a počítal s tím, z uvedené pistole vystřelil ze vzdálenosti asi jednoho metru směrem shora šikmo dolů na V. R., který v důsledku předchozího zásahu klečel a nemohl jej ohrozit, čímž mu způsobil průstřel pravé paže a průstřel hrudníku se střelným kanálem zasahujícím obě plíce i srdce, takže v důsledku střelného poranění srdce V. R. na místě zemřel, a pak v sebeobraně v provozní chodbě baru po předchozím varovném výstřelu vystřelil na J. Š., který jej napadal, čímž mu způsobil průstřel hrudníku se zásahem pravé plíce a s dobou léčení do 18. 2. 1998. Toto jednání právně kvalifikoval jako trestný čin vraždy podle [§ 219 odst. 1 tr. zák.](#), za což obviněnému uložil při použití [§ 40 odst. 1 tr. zák.](#) trest odnětí svobody v trvání 6 roků a 6 měsíců. Pro výkon trestu zařadil obviněného podle [§ 39a odst. 2 písm. c\) tr. zák.](#) do věznice s ostrahou. Podle [§ 55 odst. 1 písm. a\) tr. zák.](#) uložil i trest propadnutí věci, a to samonabíjecí pistole ČZ, vz. 83, ráže 9 mm, výrobní číslo 64135 se zásobníkem, náboji a podpažním pouzdem.

V odůvodnění rozhodnutí Krajský soud v O. mimo jiné uvedl, že první výstřel na poškozeného Č., první výstřel na poškozeného R. a výstřel na poškozeného Š. není možno hodnotit jako součást trestného činu, neboť šlo o jednání v nutné obraně ve smyslu ustanovení [§ 13 tr. zák.](#) Pouze u druhého výstřelu na poškozeného Růžičku nebylo možno podle výsledků dokazování uvažovat o jednání v nutné obraně podle [§ 13 tr. zák.](#), neboť na poškozeného vystřelil obviněný jednak ze vzdálenosti jednoho metru v situaci, kdy již byl poškozený zasažen prvním výstřelem a v jeho důsledku byl zcela paralyzován, jednak se již obviněný nemusel ze strany tohoto muže dalšího útoku obávat. Útok obviněného tak byl v této fázi veden snahou o úplnou likvidaci poškozeného a šlo již o tzv. dobíjení.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání jak obviněný, tak krajský státní zástupce. Z podnětu obou těchto odvolání rozhodl Vrchní soud v O. rozsudkem ze dne 20. 7. 1999 sp. zn. 2 To 87/99 tak, že napadený rozsudek soudu prvního stupně podle [§ 258 odst. 1 písm. b\), d\) tr. ř.](#) zrušil v celém rozsahu a podle [§ 259 odst. 3 tr. ř.](#) sám ve věci nově rozhodl tak, že obviněného J. Š. uznal vinným trestným činem ublížení na zdraví podle [§ 222 odst. 1, odst. 3 tr. zák.](#) Podle uvedeného rozsudku se tohoto trestného činu dopustil tím, že dne 14. 10. 1997 kolem 01.50 hod. v O., v prostorách nonstop baru B. v podnapilém stavu po předchozím konfliktu s opilými hosty v baru a poté, co v sebeobraně v obavě, že se na něj poškození vrhnou a fyzicky jej napadnou, přičemž mu odejmou pistolí a zneužijí ji proti němu, ze samonabíjecí pistole zn. ČZ, vzor 83, ráže

9 mm, vystřelil nejdříve na P. Č., kterému způsobil průstřel dutiny břišní a bederní krajiny vlevo, a pak na V. R., kdy střela prošla pravou rukou poškozeného v místě dlaně a též stěnou břišní bez průniku střelného kanálu do dutiny břišní, kteréžto zranění život poškozeného neohrožovalo, znovu a již zcela bezdůvodně z uvedeně pistole vystřelil ze vzdálenosti větší než jeden metr směrem shora šikmo dolů na V. R., který v důsledku předchozího zásahu klečel a nemohl jej ohrozit, čímž mu způsobil průstřel pravé paže i průstřel hrudníku se střelným kanálem zasahujícím obě plíce i srdce, takže v důsledku střelného poranění srdce V. R. na místě zemřel, a pak v sebeobraně v provozní chodbě baru po předchozím varovném výstřelu vystřelil na J. Š., který jej napadal, čímž mu způsobil průstřel hrudníku se zásahem pravé plíce. Za to byl obviněnému v sazbe § 222 odst. 3 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. byl znovu uložen trest propadnutí věci - samonabíjecí pistole již přesně označené.

Proti rozsudku Vrchního soudu v O. ze dne 20. 7. 1999 sp. zn. 2 To 87/99 podal ministr spravedlnosti České republiky ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 tr. ř. v neprospěch obviněného J. Š. stížnost pro porušení zákona.

Odvolacímu soudu stížnost pro porušení zákona vytká porušení ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř., neboť pokud Vrchní soud v Olomouci po zrušení rozsudku soudu prvního stupně sám ve věci rozhodl, neměl pro tento postup splněny podmínky citovaného ustanovení.

Jak Krajský soud v O., tak Vrchní soud v O. nesprávně hodnotily provedené důkazy a na základě toho dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním, což se promítlo do závěrů o jednání obviněného v nutné obraně a jeho pouhém vybočení z jejich mezí v případě usmrcení poškozeného V. R., a to podle soudu I. stupně v eventuálním úmyslu jej usmrtit, a podle soudu II. stupně v nepřímém úmyslu způsobil mu těžkou újmu na zdraví s následkem smrti z vědomé nedbalosti ve smyslu ustanovení § 5 písm. a) tr. zák.

Soudy obou stupňů nedostatečně hodnotily okolnosti zjištěné o osobě obviněného, zejména zkušenosti a dovednosti, které získal v souvislosti se svým působením v ozbrojených silách UNPROFOR a IFOR, jakož i jeho službu v Brigádě rychlého nasazení. Stranou zůstala i skutečnost, že poté, co byl obviněný osobně svědkem napadení svého známého, s nímž do nonstop baru přišel, a to později poškozeným Č., přesto nadále v uvedené společnosti zůstal, ačkoliv mu v odchodu nic nebránilo, a kriminálně závadový charakter osob, na který později poukazoval, mu již tehdy musel být zřejmý.

Odvolací i nalézací soud při hodnocení důkazů evidentně přecenily obhajobu obviněného a nevypořádaly se náležitě se všemi rozpory v jeho jednotlivých výpovědích a jím tvrzenými okolnostmi, vzhledem k nimž je nutno mít důvodné pochybnosti o pravdivosti jeho obhajoby.

Podceněn zůstal rozpor v obhajobě obviněného o mizivém množství požitého alkoholu a objektivním zjištěním, že v kritické době měl v krvi 2,1 až 2,3 promile alkoholu, které tuto obhajobu vyvrací. Tato okolnost má vliv na hodnocení schopnosti obviněného správně vyhodnotit situaci, v níž se nacházel, a na hodnocení adekvátnosti jeho počínání. Obviněný se hájil tím, že zbraň vytáhl v situaci, kdy měl strach o své zdraví a život, přičemž znalec z oboru zdravotnictví - odvětví psychologie uvedl, že obviněný byl ke svému jednání motivován strachem. Obhajoba obviněného a tato část znaleckého posudku jsou podle stížnosti pro porušení zákona nadhodnoceny všem ostatním důkazům. Nevhodnoceny zůstaly i rozpory v tvrzeních obviněného ohledně počátku vzniku konfliktu, jakož i skutečnost, že obviněný po vytažení zbraně postupoval do vnitřních prostor baru, byť seděl u stolu vedle vchodu do baru, což logicky odporuje jeho tvrzení o obavě z fyzického napadení či dokonce jeho zabití.

Soudy obou stupňů se nevypořádaly se zásadní otázkou pro hodnocení počínání obviněného z hlediska nutné obrany, a to, jaký konkrétní útok a následek obviněnému přímo hrozil a zda jím zvolená obrana byla přiměřená charakteru ohrožení, či zda naopak byla jeho obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. I v tomto ohledu nebyly odstraněny rozpory ohledně počtu osob, které měly na obviněného útočit, jakož i rozpory mezi výpověďmi svědků a měněnými tvrzeními obviněného o způsobu, charakteru, četnosti a lokalizace těchto útoků.

Důkazům neodpovídá ani hodnocení jednání obviněného soudy obou stupňů v souvislosti se zraněním J. Š. I zde obviněný podstatně několikrát změnil svou obhajobu, a byť ve vztahu k této části jednání obviněného byla k dispozici důležitá výpověď svědka J. P. z přípravného řízení, který po výstřelu viděl káčet se k zemi poškozeného J. Š., a poté slyšel ještě dva výstřely, nebyla tato výpověď podrobněji hodnocena, a zejména soud prvního stupně se spokojil při osobním výslechu tohoto svědka se změnami, výrazně neurčitými tvrzeními svědka. V tomto směru byl výslech u hlavního líčení proveden naprosto nedostatečně, zejména když se jeho tvrzení z přípravného řízení jeví jako důležitá pro posouzení trestní odpovědnosti obviněného. V případě potvrzení pravdivosti výpovědi svědka z přípravného řízení by totiž byla vyvrácena ta část obhajoby obviněného, že nejdříve vystřelil pro výstrahu a teprve poté v sebeobraně po J. Š. Hodnocení tohoto i ostatních důkazů bylo provedeno neúplně, nesprávně a bez hlubších vzájemných souvislostí a na základě tohoto nesprávného hodnocení bylo jednání obviněného J. Š. i neadekvátně právně posouzeno. Výsledky dokazování v žádném případě neumožňovaly ani částečnou aplikaci § 13 tr. zák. Stejně výsledky rovněž neodůvodňovaly taktéž závěr, že smrt poškozeného V. R. by mohla být nedbalostním následkem úmyslného trestného činu ublížení na zdraví při vybočení z mezí nutné obrany. Za správnou a zákonu odpovídající je třeba považovat právní kvalifikaci činu co trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonatého a dílem nedokonatého podle § 8 odst. 1 a § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. V krajním případě by toto jednání při závěru, že není dána materiální podmínka pro užití ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák., mohlo být posouzeno jen podle § 219 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že zákon byl porušen.

Krajský soud v O. se dosud důsledně nevypořádal se zásadní otázkou pro hodnocení počínání obviněného z hlediska kritérií nutné obrany, a to především jaký konkrétní útok a konkrétní následek obviněnému přímo hrozil z konkrétního jednání jednotlivých osob, a zda jím zvolená obrana byla přiměřená charakteru ohrožení, či zda naopak byla zjevně nepřiměřená způsobu útoku, který mu údajně hrozil. To platí zejména ve vztahu k poškozenému J. Š., kdy je nutno poukázat na čtyři verze popisů okolností o důvodech, jež vedly obviněného k útoku vůči tomuto poškozenému. Krajský soud bez bližšího odůvodnění, rozboru a vyhodnocení jednotlivých verzí, podaných obviněným, ve vztahu k dalším důkazům a jejich příslušného vyhodnocení ve vzájemných souvislostech, vychází teoreticky logicky z té verze, která je pro obviněného nejpříznivější. Tento zákonem předvidaný postup je však možno aplikovat v situaci, kdy již skutková úplná skutková zjištění podle § 2 odst. 5 tr. ř. a hodnotí všechny provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech tak, jak vyžaduje ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Teprve po

vyčerpání všech těchto možností při přetrvávající existenci pochybností je nutno vycházet z již citované zásady "v pochybnostech ve prospěch". V posuzované věci však tato zásada byla předčasně nadřazena povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Nalézací soud se bude muset vypořádat především s tvrzeními obviněného o počátku a vlastním průběhu konfliktu s poškozeným Š. Zatímco ve výpovědi ze dne 14. 10. 1997 uvedl obviněný, že do chodbičky, kde byl později zasažen J. Š., vystřelil zcela náhodně, aniž věděl, kdo tam je, ve výpovědi ze dne 3. 12. 1997 tvrdil, že byl v chodbičce J. Š. napaden, proto vystřelil jednu ránu pro výstrahu do stropu a druhou směrem k poškozenému asi ze dvou metrů v situaci, kdy po něm Š. natahoval ruce. V další výpovědi uvedl, že ho J. Š. chytil za levou ruku, druhou rukou mu dal ránu pěstí do obličeje. Zatímco si obviněný vykrýval rukou s pistolí obličej, srazil mu Š. ruku s pistolí silně do čela zleva, až se mu zatmělo před očima, poté si přitáhnul ruku obviněného se zbraní těsně k sobě, přimáčkl obviněnému ruku k pistolí a došlo k jednomu náhodnému výstřelu. V této souvislosti je třeba přisvědčit stížnosti pro porušení zákona v té části argumentace, kde zpochybňuje způsob výslechu svědka J. P. v hlavním líčení, když důležité okolnosti, které uváděl v přípravném řízení, a které jsou pro posouzení důvodnosti užití zbraně obviněným podstatné, byly v hlavním líčení zcela pominuty. Krajský soud nehodnotil otázku, proč se vlastně J. Š. přesunul do jiné místnosti, zda proto, že chtěl útočit na obviněného, či proto, že se v chodbičce chtěl ukrýt. V této souvislosti zůstaly neobjasněny rozpory v tvrzeních obviněného, že jednak byl Š. do místnosti za bar pronásledován, jednak v přípravném řízení naopak tvrdil, že když do chodbičky přišel, Š. již tam byl. Stejně tak se krajský soud důsledněji nezabýval otázkou podmínek pro mířenou střelbu v této místnosti, a to i v kontextu s zmiňovaným zjištěním odborníků ohledně výstřelu po přiložení zbraně až na tělo, respektive oděv poškozeného, a to do oblasti hrudníku, kde se nacházejí životně důležité orgány.

Z odůvodnění rozsudku je patrné, že krajský soud výraznou měrou zohlednil obviněným udávané fyzické útoky vůči jeho tělesné integritě, které na něj působily velmi bolestivě a které v něm výraznou měrou potencovaly snahu po obraně vlastního života a zdraví. V posuzované trestní věci však za dané důkazní situace jde o pouhý předpoklad soudu prvního stupně, který v dosud provedených důkazech nemá oporu. Obviněný J. Š. ve svých výpovědích postupně popisuje násilí, jehož se vůči němu měli dopouštět jednotliví poškození, přičemž porovnáním jednotlivých výpovědí je zřejmé, že obviněný neustále rozsah tohoto násilí rozšiřuje a graduje. Postupným srovnáním popisovaných útoků vůči jeho osobě je zřejmé, že měl být udeřen pěstí nebo loktem do obličeje tak silně, že měl jednak pocit, že mu praskla lebka a jednak došlo k narušení zubů 1 - 3 vpravo nahoře. Poté byl udeřen do hlavy popelníkem, opakovaně napadán do obličeje pěstí, Š. silně udeřen pažbou pistole do hlavy nad čelo zleva, opakovaně silně udeřen do zubů, byla mu kroucena ruka a kroucením vyvráceny prsty ruky, udeřen židlí do kyčle a také silně kopnut do kyčle. Obviněný byl bezprostředně téže noci, co byl zadržen, vyšetřen lékařem na chirurgickém oddělení, kde lékař konstatoval palpační bolestivost kyčle. Jiná zranění popsána nejsou. Bude na místě, aby se k jednotlivým popisovaným zraňujícím mechanismům podrobně vyjádřil znalec z oboru zdravotnictví, zejména k okolnosti, zda neexistence žádného viditelného poranění, neexistence podlitin, oděrek kůže, sliznic, otoků a zhmožděníin tomuto stupňovanému násilí odpovídají, neboť se jeví jako nepravděpodobné, že by mimo subjektivní údaj, jímž konstatování palpační bolestivosti je, nezanechaly jakoukoli viditelnou a ověřitelnou stopu na těle poškozeného. Nebude se možno spokojit s dosud učiněným vyjádřením znalce, že obviněný utrpěl zhmoždění kyčelního kloubu, a to s poukazem na již citovaný nálezkem chirurga, stejně tak nepřijatelné se jeví jeho neverifikovatelné stanovisko, že "obviněný útoky mohl pociťovat subjektivně bolestivě", pokud kritériem je pouze subjektivní údaj obviněného, přičemž násilí v takto udávané podobě nikdo ze svědků nepotvrzuje.

Při hodnocení subjektivní stránky jednání obviněného J. Š. nebyly doceněny jeho střelecké schopnosti, ve vztahu k nim bude nutno obezřetně hodnotit původní závěr nalézacího soudu, že totiž šlo o náhodné výstřely, případně nemířené výstřely, neboť do těchto úvah musí být zahrnuta skutečnost, že obviněný vystřelil celkem 5x, z toho v 4 případech byla vždy zasažena horní část těla poškozených. V této souvislosti by měl krajský soud položit podstatně větší důraz na všestranné zhodnocení osoby obviněného. Je třeba i v tomto ohledu přisvědčit stížnosti pro porušení zákona, že krajský soud bagatelizoval jeho vojenský výcvik poukazem na to, že kromě výsadkářského výcviku neabsolvoval obviněný žádné speciální školení či kurzy, které by se týkaly sebeobrany, bojových umění či střelby, aniž vzal v úvahu, že právě takovýmto specializovaným výcvikem je právě výcvik paradesantní, standardně zaměřený na extrémně náročnou průpravu zvláště vybraných psychicky i fyzicky odolných vojáků, určených k záškodnickým úkolům, v jejichž rámci je významná část výcviku věnována právě boje muže proti muži, či likvidaci nepřítel pomocí různých technik zabíjení. V každé armádě světa jde o elitní bojové jednotky, proto po vojenských misích UNPROFOR a IFOR mohl obviněný pokračovat v další vojenské činné službě v Brigádě rychlého nasazení. Pokud tato zjištění byla opomenuta, bude na místě, aby nalézací soud si v tomto směru opatřil důkazy o rozsahu a intenzitě paradesantního výcviku obviněného, se zaměřením na objasnění výše naznačených možných souvislostí. Nebude zřejmé možné vypořádat se s naznačenými otázkami tak, jak to učinil soud I. stupně, když tyto momenty poplnul a spokojil se se zjištěním, že zatímco obviněný byl osobou bezúhonnou, poškození byli osobami kriminálně závadovými. Ani v tomto ohledu se nevypořádal soud prvního stupně s rozpory ohledně hodnocení osob poškozených, když zcela jednoznačně vychází z tvrzení, že poškození byli podnapilí a tudíž agresivní. Stranou zůstala svědeckví svědkyň M. G. a M. Š., které obě pracují v uvedeném nonstop baru jako servírky a které osoby J. Š. a V. R. charakterizovaly jako klidné, tiché a nekonfliktní, kterouto charakteristiku opíraly o dlouhodobou každodenní znalost.

Pozornost bude muset krajský soud věnovat správným skutkovým zjištěním ve vztahu k počátku celého konfliktu, a v tomto směru se vypořádat s rozpory v tvrzeních obviněného o této fázi celé události. Obviněný podal rozdílné výpovědi, které si vzájemně, odporují, přičemž krajský soud se ne zcela přesvědčivě s těmito rozpory vypořádal. Ve své první výpovědi ze dne 14. 10. 1997 uvedl, že ke konfliktu a vytažení pistole došlo poté, co u stejného stolu sedící poškozený Č. po něm požadoval peníze a když to obviněný odmítl, udeřil jej Č. do hlavy popelníkem. V hlavním líčení tvrdil, že byl v této fázi napaden sice Č., ale jednalo se o silnou ránu pěstí do obličeje. V písemné výpovědi, která je součástí jeho obhajoby, uvedl, že zatímco se Č. po něm sápal a vyhrožoval mu, fyzicky byl ve stejném okamžiku napaden Š., který mu zasadil silnou ránu pěstí. Naproti tomu svědek K. P. při počátku konfliktu, který pozoroval z bezprostřední vzdálenosti, neviděl, že by byl obviněný jakkoli a kýmoli fyzicky napadán, stejně tak svědek T. J. a J. Š. Svědek P. Č. uvedl, že v době, kdy obviněný vyskočil na koženou lavici a začal společnost ohrožovat zbraní, seděl dokonce u vedlejšího stolu, takže obviněného neudeřil a ani udeřit nemohl, přičemž neviděl, že by obviněného ohrožoval či napadal někdo jiný. Jeho výpověď plně potvrzuje svědek J. P., s nímž Č. seděl u stolu. Všichni tyto svědkové tvrdí, že obviněný se prohlásil policistou, zbraň vytáhl bezdůvodně a dokonce svědek Z. P. a K. P. shodně uvedli, že obviněný už v této fázi vyhrožoval všem přítomným, že je postřílí. V této souvislosti je třeba znovu připomenout povinnost krajského soudu objasnit rozsah a intenzitu násilí, jež mělo být proti obviněnému použito, neboť od prokázání tohoto násilí se odvíjejí všechny úvahy nalézacího i odvolacího soudu o nutnosti obrany obviněného proti němu. V případě, že se násilné jednání vůči obviněnému neprokáže, a to nejen z hledem k závěru znaleckého posudku, ale také po vyhodnocení shora zmíněných rozporů ve výpovědi obviněného a v kontextu s nimi i svědeckých výpovědí, bude tato skutečnost nepochybně

deklarovat směr právních úvah nalézacího soudu.

Již v této fázi řízení se jako nepřijatelný jeví závěr odvolacího soudu, že obviněný v případě druhého výstřelu na poškozeného R. vybočil z mezí nutné obrany v nepřímém úmyslu způsobit mu těžkou újmu na zdraví s následkem smrti z vědomé nedbalosti. V situaci, která ohledně postavení poškozeného a obviněného byla až dosud bezpečně prokázána, si nelze ani teoreticky představit, že zkušený střelec, který ze vzdálenosti asi jednoho metru pistolí ráže 9 mm míří na klečícího či dřepícího poškozeného s již prostřeleným břichem, je schopen zasáhnout jej záměrně tak, aby výstřelem do malého prostoru, v němž jsou smíštnány všechny životně důležité orgány, způsobil jenom takové poranění, které by jednoznačně poškozeného neohrožovalo na životě a vedlo pouze ke vzniku jeho těžké újmy na zdraví.